A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2021. június 3.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 1215/2012/EU rendelet – Valamely tagállam bíróságai joghatóságának meghatározása – Az 5. cikk (1) bekezdése – Valamely tagállam állampolgárságával rendelkező munkavállaló – E tagállam más tagállamban lévő konzuli képviseletével kötött szerződés – A munkavállaló feladatai – Közhatalmi jogosítványok hiánya”

A C-280/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sofiyski Rayonen sad (szófiai kerületi bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2020. június 25-én érkezett, 2020. május 27-i határozatával terjesztett elő a

ZN

és

a **Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia**, **Kralstvo Ispania**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: N. Wahl tanácselnök, F. Biltgen és J. Passer (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a bolgár kormány képviseletében M. Georgieva és L. Zaharieva, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vláčil és I. Gavrilova, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Heller és G. Koleva, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: bolgár.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.) 1. cikkének e rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben történő értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a ZN és a Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia, Kralstvo Ispania (a Bolgár Köztársaság valenciai [Spanyol Királyság] főkonzulátusa, a továbbiakban: főkonzulátus) között a ki nem vett fizetett éves szabadságért járó ellentételezés megfizetése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1215/2012 rendelet (3)–(5) és (15) preambulumbekezdése kimondja:

„(3) A polgári ügyeket illetően az [Európai] Unió célul tűzte ki, hogy fenntartja és fejleszti a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget, többek között – különösen a polgári ügyekben hozott bírósági és bíróságon kívüli határozatok kölcsönös elismerésének elve révén – megkönnyítve az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést. E térség fokozatos kialakítása érdekében az Unió a határon átnyúló vonatkozású polgári ügyekben való igazságügyi együttműködésre vonatkozó intézkedéseket fogad el, különösen, ha ez a belső piac megfelelő működéséhez szükséges.

(4) A joghatóságra és a határozatok elismerésére vonatkozó nemzeti jogszabályok között fennálló egyes különbségek akadályozzák a belső piac megfelelő működését. Kulcsfontosságúak a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatósági összeütközésre vonatkozó szabályok egységesítésére, valamint az egyes tagállamok által hozott határozatok gyors és egyszerű elismerésének és végrehajtásának biztosítására irányuló rendelkezések.

(5) E rendelkezések az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 81. cikke értelmében a polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés körébe tartoznak.

[…]

(15) A joghatósági szabályoknak nagymértékben kiszámíthatóknak kell lenniük, és azt az elvet kell követniük, hogy a joghatóságot általában az alperes lakóhelye alapozza meg. A joghatóságnak ezen az alapon mindenkor megállapíthatónak kell lennie, kivéve egyes pontosan meghatározott eseteket, amelyekben a jogvita tárgya vagy a felek szerződéses szabadsága eltérő kapcsoló tényezőt kíván meg. A jogi személyek székhelyét a közös szabályok átláthatóságának fokozása és a joghatósági okok összeütközése elkerülése végett önállóan kell meghatározni.”

4 Az említett rendelet 1. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„(1) E rendeletet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni a bíróság jellegére való tekintet nélkül. Ez a rendelet nem terjed ki különösen az adó-, vám- vagy közigazgatási ügyekre, vagy az államnak a közhatalmi jogosítványai gyakorlása *(acta iure imperii)* során végrehajtott intézkedéseire vagy mulasztásaira vonatkozó felelősségre.

[…]”

5 E rendelet 5. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy más tagállam bíróságai előtt kizárólag e fejezet 2–7. szakaszában megállapított rendelkezések alapján perelhető.”

6 E rendelet 7. cikke 1. pontjának szövege a következő:

„Valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy más tagállamban az alábbiak szerint perelhető:

1. a) ha az eljárás tárgya egy szerződés, akkor a vitatott kötelezettség teljesítésének helye szerinti bíróság előtt;
   b) e rendelkezés értelmében, eltérő megállapodás hiányában a vitatott kötelezettség teljesítésének helye:

      – ingó dolog értékesítése esetén a tagállam területén az a hely, ahol a szerződés alapján az adott dolgot leszállították, vagy le kellett volna szállítani,

      – szolgáltatás nyújtása esetén a tagállam területén az a hely, ahol a szerződés szerint a szolgáltatást nyújtották, vagy kellett volna nyújtani;
   c) amennyiben a b) pont nem alkalmazható, az a) pontot kell alkalmazni.”

7 E rendelet 5. szakasza az egyedi munkaszerződésekre irányadó joghatóságot szabályozza. Így e rendelet e szakaszban található 20. cikke szerint:

„(1) A 6. cikk, a 7. cikk 5. pontjának és a munkaadó ellen indított eljárás esetén a 8. cikk 1. pontjának sérelme nélkül az egyedi munkaszerződéssel kapcsolatos ügyekben a joghatóságot e szakasz határozza meg.

(2) Amennyiben a munkavállaló a tagállam területén lakóhellyel vagy székhellyel nem rendelkező, azonban valamely tagállam területén fióktelepppel, képviselettel vagy más telephellyel rendelkező munkaadóval köt egyedi munkaszerződést, a munkaadóra a fióktelep, képviselet vagy más telephely működéséből származó jogvitában úgy kell tekinteni, mintha lakóhelye vagy székhelye az említett államban lenne.”

8 E rendelet szintén e szakaszban található 21. cikke értelmében:

„(1) Valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező munkaadó perelhető:

a) annak a tagállamnak a bíróságai előtt, amelyben lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik; vagy

b) más tagállamban:
   i) annak a helynek a bíróságai előtt, ahol vagy ahonnan a munkavállaló rendszeresen munkát végez, vagy annak a helynek a bíróságai előtt, ahol legutoljára rendszeresen munkát végzett; vagy
   ii) amennyiben a munkavállaló egyik országban sem végez vagy végzett rendszeresen munkát, annak a helynek a bíróságai előtt, ahol a telephely, amely a munkavállalót foglalkoztatta, található vagy található volt.

(2) A lakóhellyel vagy székhellyel egyik tagállamban sem rendelkező munkaadó az (1) bekezdés b) pontjával összhangban perelhető valamely tagállam bírósága előtt.”

A bolgár jog

A munka törvénykönyve

9 A Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 362. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…] A külföldön dolgozó bolgár állampolgár munkavállalók és a külföldön működő bolgár munkáltatók közötti munkaügyi jogviták a szófiai bíróságok illetékességébe, ha pedig az alperes munkavállaló, akkor az ő belföldi lakóhelye szerinti bíróság illetékességébe tartoznak.”

A diplomáciai szolgálatról szóló törvény

10 A Zakon za diplomaticheskata sluzhba (a diplomáciai szolgálatról szóló törvény) 21. cikke kimondja:

„(1) […] A Bolgár Köztársaság külképviselete a Ministerstvo na vanshnite raboti [külügyminisztérium] területi szerve, amely egy másik államban vagy nemzetközi kormányzati szervezetek felé diplomáciai és/vagy konzuli tevékenységet fejt ki.

(2) A külképviseletek a következők:

1. a nagykövetség;

2. a nemzetközi kormányzati szervezeteknél működő állandó képviselet és állandó küldöttség;

3. a főkonzulátus, a konzulátus, az alkonzulátus és a konzuli ügynökség;

4. a diplomáciai iroda és a kapcsolattartó iroda;

5. az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése által 1969. december 8-án elfogadott, a különleges missziókról szóló egyezmény értelmében vett különleges misszió […]

(3) A külképviselet megnyitásáról, fajtájáról és bezárásáról a külügyminiszter javaslatára a minisztertanács határoz.”

11 A diplomáciai szolgálatról szóló törvény 22. cikke a következőképpen szól:

„(1) A külképviselet a diplomáciai kapcsolatokról szóló, 1961. április 18-án aláírt bécsi egyezmény […], a konzuli kapcsolatokról szóló, 1963. április 24-én elfogadott bécsi egyezmény […], valamint a különleges missziókról szóló egyezmény értelmében vett vezetőből, a diplomáciai személyzet tagjaiból, az igazgatási és műszaki személyzet tagjaiból, valamint a kisegítő személyzet tagjaiból áll.

(2) A külképviseleten annak fajtájától, feladataitól és összetételétől függően irodák hozhatók létre.

[…]”

12 E törvény 80. cikkének szövege a következő:

„A külügyminiszternek indokolással ellátott jelentés alapján kiadott írásbeli engedélyével a külképviselet vezetője munkaszerződést köthet helyi lakossal.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 ZN szófiai lakóhellyel és Spanyolországban való tartózkodásra jogosító engedéllyel rendelkező bolgár állampolgár, aki Spanyolországban szolgáltatóként a főkonzulátus tevékenységéhez kapcsolódó szolgáltatásokat nyújtott.

14 ZN 2019. április 30-án Bulgáriában keresetet indított a főkonzulátussal szemben egyrészt munkaviszonyának elismerése, másrészt ki nem vett fizetett éves szabadságért járó ellentételezés, azaz 120 nap – évi 30 nap – fel nem használt éves szabadságért a 2013. január 2. és 2017. június 29. közötti időszakra járó pénzbeli megváltás kifizetése iránt.

15 ZN azt állítja, hogy a főkonzulátussal kötött hat egymást követő szerződés alapján az említett időszakban a bolgár állampolgárok által a konzulátuson indított ügyekben benyújtott iratokat vett át és kezelt.

16 ZN arra hivatkozik, hogy a diplomáciai szolgálatról szóló törvénynek megfelelően a Bolgár Köztársaság képviseletei csak a munkáltató és a munkavállaló közötti kapcsolatot létesítő munkaszerződés alapján alkalmazhatnak munkavállalókat. E tekintetben pontosítja, hogy a megkötött szerződések megfelelnek a munkaszerződés tartalmára a bolgár jog szerint vonatkozó követelményeknek.

17 A főkonzulátus vitatja a bolgár bíróságoknak az alapeljárás elbírálására vonatkozó joghatóságát, és a spanyol bíróságoknak ZN munkavégzési helye szerinti bíróságként fennálló joghatóságára hivatkozik.

18 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak a határon átnyúló vonatkozás fennállását illetően, mivel az alapeljárás egy bolgár munkavállalót és egy bolgár munkáltatót érint, és a jogviszonyuk szoros összefüggésben áll a Bolgár Köztársasággal.

19 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a bolgár jog kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a külföldön működő bolgár munkáltató és egy külföldön dolgozó bolgár állampolgár között létrejött szerződés esetében az esetleges jogvitákat csak a bolgár bíróság vizsgálhatja meg. Minthogy a főkonzulátus egy bolgár állami szerv másik tagállamban működő alegysége, és tevékenysége főszabály szerint a bolgár állampolgárokat szolgálja, az 1215/2012 rendelet nem alkalmazható az olyan jogvitákra, amelyek valamely tagállam állampolgárai és ugyanezen tagállam más tagállamban működő konzuli képviseletei között állnak fenn.

20 E körülmények között a Sofiyski Rayonen sad (szófiai kerületi bíróság, Bulgária) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését e rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben, hogy a rendeletet alkalmazni kell valamely tagállam bíróságai joghatóságának megállapítása során az e tagállamból származó munkavállaló és az e tagállam valamely másik tagállam területén működő konzuli szolgálata között fennálló jogvita esetében, vagy úgy kell értelmezni az említett rendelkezéseket, hogy az ilyen jogvitára a felek közös állampolgársága szerinti tagállam nemzeti joghatósági szabályait kell alkalmazni?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

21 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az 1215/2012 rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy e rendelet alkalmazandó valamely tagállam bíróságainak egy tagállambeli munkavállaló és e tagállamnak egy másik tagállam területén működő konzuli hatósága közötti jogvita elbírálására vonatkozó joghatóságának meghatározása céljából.

22 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett, az 1215/2012 rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó kérdés megválaszolása megköveteli az 1215/2012 rendeletnek az alapeljárás alapjául szolgáló helyzetre való alkalmazhatóságának meghatározását.

23 E tekintetben először is meg kell vizsgálni, hogy az alapeljárás az 1215/2012 rendelet hatálya alá tartozik-e mint az e rendelet 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „polgári és kereskedelmi ügy”.

24 Mivel az 1215/2012 rendelet hatályon kívül helyezi a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.; helyesbítések: HL 2006. L 242., 6. o.; HL 2011. L 124., 47. o.), és annak helyébe lép, a Bíróság által az utóbbi rendelet rendelkezései tekintetében adott értelmezés az 1215/2012 rendeletre vonatkozóan is érvényes, ha e két uniós jogszabály rendelkezései egyenértékűnek tekinthetők (2016. november 16-i Schmidt ítélet, C-417/15, EU:C:2016:881, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 44/2001 rendelet 1. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében e rendeletet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni. A „polgári és kereskedelmi ügyek” értelmezése bizonyos bírósági határozatokat a peres felek közötti jogviszony jellegére vagy a jogvita tárgyára visszavezethető tényezők miatt kizár a 44/2001 rendelet tárgyi hatálya alól (lásd többek között: 2009. április 28-i Apostolides ítélet, C-420/07, EU:C:2009:271, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A Bíróság ily módon megállapította, hogy bár egyes olyan jogviták, amelyekben valamely hatóság áll szemben egy magánszeméllyel, az 1215/2012 rendelet hatálya alá tartozhatnak, ez nem vonatkozik arra az esetre, amikor a hatóság közhatalmat gyakorol. A peres felek valamelyike közhatalmi jogosítványainak megnyilvánulása a magánszemélyek közötti viszonyokban alkalmazandó szabályokon alapulót meghaladó hatalom gyakorlása miatt ugyanis kizárja azt, hogy az ilyen jogvita az 1215/2012 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett polgári és kereskedelmi ügyek területére tartozzon (lásd: 2019. február 28-i Gradbeništvo Korana ítélet, C-579/17, EU:C:2019:162, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Harmadik államnak valamely tagállamban működő nagykövetsége és e nagykövetség alkalmazottai közötti jogvitáról szólva a Bíróság kimondta, hogy a nagykövetség feladatai – amint az a diplomáciai kapcsolatokról Bécsben, 1961. április 18-án aláírt egyezmény 3. cikkéből kitűnik – lényegében a küldő államnak a fogadó államban történő képviseletéből, a küldő állam érdekeinek védelméből és a fogadó állammal való kapcsolatok előmozdításából állnak. E feladatok ellátása során a nagykövetség – csakúgy, mint a többi közjogi jogalany – *iure gestionis* is eljárhat, illetve magánjogi jogok és kötelezettségek alanyává válhat, különösen magánjogi szerződések megkötése révén. Éppen ez a helyzet akkor, amikor a közhatalmi jogosítványok gyakorlásába nem tartozó feladatokat ellátó személyekkel munkaszerződést köt (2012. július 19-i Mahamdia ítélet, C-154/11, EU:C:2012:491, 49. pont).

28 *A fortiori* ez az eset áll fenn akkor is, ha olyan jogvitáról van szó, amely egy főkonzulátust és egy olyan személyt érint, aki a bolgár állampolgárok által a konzulátuson indított ügyekben benyújtott dokumentumok átvételével és kezelésével összefüggő egyéni munkavégzés formájában nyújt olyan szolgáltatásokat, amelyek nem tartoznak a közhatalom gyakorlásának körébe, és amelyek nem járnak a Bolgár Köztársaság biztonsági érdekei érintésének kockázatával (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Mahamdia ítélet, C-154/11, EU:C:2012:491, 56. pont).

29 Következésképpen az olyan szerződésből eredő jogvita, mint amely az alapügy tárgyát képezi, polgári és kereskedelmi ügyként az 1215/2012 rendelet hatálya alá tartozhat. Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy az alapügy tényállásának összességére tekintettel ez a helyzet áll-e fenn.

30 Másodszor, ami azt a külföldi elemet illeti, amelynek fennállása az említett rendelet alkalmazhatóságától függ, meg kell állapítani, hogy az 1215/2012 rendelet, noha (3) és (26) preambulumbekezdésében a „határokon átnyúló jogviták” fogalmát használja, e tekintetben semmilyen meghatározást nem tartalmaz.

31 Márpedig az európai fizetési meghagyásos eljárás létrehozásáról szóló, 2006. december 12-i 1896/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 399., 1. o.; helyesbítés: HL 2016. L 33., 39. o.) 3. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg a „határokon átnyúló ügy” egyenértékű fogalmát, mint amely olyan ügy, amelyben legalább az egyik fél az eljáró bíróság székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban rendelkezik állandó lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel (2020. május 7-i Parking és Interplastics ítélet, C-267/19 és C-323/19, EU:C:2020:351, 33. pont).

32 Tekintettel arra, hogy mindkét említett rendelet a határokon átnyúló jellegű polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területéhez tartozik, az uniós jogalkotó által e rendeletekben használt egyenértékű fogalmak értelmezését össze kell hangolni (2020. május 7-i Parking és Interplastics ítélet, C-267/19 és C-323/19, EU:C:2020:351, 35. pont).

33 E 3. cikk (1) bekezdése alapján a Bíróság kimondta, hogy amennyiben valamely fizetési meghagyásos eljárás kötelezettjének székhelye az eljáró bíróság székhelyének tagállamától eltérő tagállamban található, a jogvita határokon átnyúló jellegű, és ezért az 1896/2006 rendelet hatálya alá tartozik (2020. május 7-i Parking és Interplastics ítélet, C-267/19 és C-323/19, EU:C:2020:351, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ennélfogva a valamely nagykövetség által az állam nevében kötött munkaszerződések vonatkozásában a nagykövetség a 44/2001 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „telephelynek” minősül, amennyiben a vele e munkaszerződéseket megkötő munkavállalók feladatai a nagykövetség által a fogadó államban folytatott *iure gestionis* tevékenységhez kötődnek (2012. július 19-i Mahamdia ítélet, C-154/11, EU:C:2012:491, 52. pont).

35 Ez a következtetés még inkább érvényes akkor, ha a munkaszerződést nem nagykövetség, hanem főkonzulátus köti meg, amennyiben teljesülnek a 2012. július 19-i Mahamdia ítélet (C-154/11, EU:C:2012:491) 48. pontjában felsorolt feltételek.

36 Analógia útján meg kell állapítani, hogy a főkonzulátus az 1215/2012 rendelet alkalmazásában „telephelynek” minősül, mivel megfelel a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározott kritériumoknak. Pontosabban, a külügyminisztérium területi szerveként a főkonzulátus a külvilág felé tartósan e minisztérium kiterjesztéseként jelenik meg. A főkonzulátus a minisztert képviseli a fogadó államban; a főkonzul irányítja, és alkalmas arra, hogy önállóan gyakorolja és teljesítse a polgári jogi jogokat és kötelezettségeket. Ebből következik, hogy a konzulátus a 2012. július 19-i Mahamdia ítélet (C-154/11, EU:C:2012:491) 49. és 50. pontjában megállapítottaknak megfelelően tevékenységi központnak tekinthető.

37 Ebből következik, hogy amennyiben a konzulátus valamely tagállamban „telephelynek” minősül, az eljárásban részt vevő felek egyikét úgy kell tekinteni, mint akinek lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye az eljáró bíróság tagállamától eltérő tagállamban van.

38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyben szóban forgó szolgáltatásnyújtási szerződéseket Spanyolországban kötötték, és az e szerződésekben előírt kötelezettségeket ugyanebben a tagállamban teljesítették.

39 Mindezek alapján meg kell állapítani, hogy az alapügynek határon átnyúló vonatkozása van.

40 Mivel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés az 1215/2012 rendelet alkalmazására korlátozódik, és nem érinti a jelen ügyben a bolgár vagy spanyol bíróságok joghatóságának meghatározását, a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy levonja a bolgár munka törvénykönyve 362. cikkének alkalmazására vonatkozó következtetéseket.

41 E körülmények között az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1215/2012 rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy e rendelet alkalmazandó valamely tagállam bíróságainak egy – közhatalom gyakorlásával összefüggő feladatokat el nem látó – tagállambeli munkavállaló és e tagállamnak egy másik tagállam területén működő konzuli hatósága közötti jogvita elbírálására vonatkozó joghatóságának meghatározása céljából.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (3) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy e rendelet alkalmazandó valamely tagállam bíróságainak egy – közhatalom gyakorlásával összefüggő feladatokat el nem látó – tagállambeli munkavállaló és e tagállamnak egy másik tagállam területén működő konzuli hatósága közötti jogvita elbírálására vonatkozó joghatóságának meghatározása céljából.

Aláírások